

Noc tygra
(THE NIGHT OF THE TIGER)

Stephen King

Digitalizoval Vašek

Poprvé jsem pana Legera uviděl, když cirkus projížděl Steubenville, ale to sem s nimi byl teprve dva týdny; ostatní ho zřejmě znali mnohem déle. O panu Legerovi totiž nechtěl nikdo mluvit, dokonce ani po té noci, kdy se zdálo, že nastává konec světa - té noci, kdy zmizel pan Indrasil.

Ale jestli vám to mám vyprávět od začátku, pak bych měl nejprve říci, že se jmenuji Eddie Johnston a že jsem se narodil a vyrostl v Sauk City. Tam jsem chodil do školy, odtamtud bylo mé první děvče a tam jsem pracoval v Lillieho jednotkovém obchodě, když jsem dostudoval vyšší střední školu. To bylo před lety... před více lety, než bych někdy chtěl počítat. Ne že by Sauk City bylo tak špatné místo; horké, líné večery, kdy se dá dřímat na verandě, některým lidem docela vyhovují, ale mě tam všechno svědilo, jako kdybych seděl příliš dlouho na jediné židli. Tak jsem praštil s prací v jednotkovém obchodě a připojil se k Farnumově & Williamsově celoamerickému třímaněžovému cirkusu s dalšími atrakcemi. Myslím, že jsem tak učinil v přechodném pomnutí smyslů, způsobeném pouťovou hudbou. Tak jsem se tedy stál tentákem, pomáhal jsem stavět stany a zase je strhávat, rozsypávat piliny, čistit klece a, občas také prodávat cukrovou vatu, když byl pravý prodavač, který típal malárií, pryč. Takové věci obvykle dělávali malí kluci za volné lístky - dělával jsem je i já, když jsem byl malý kluk. Ale časy se změnily. Ani ti kluci už nejsou jako dřív.

V nejparnější létě jsme projeli Illinoisem a Indianou a návštěvnost byla dobrá a všichni byli spokojeni. Všichni kromě pana Indrasila. Pan Indrasil nebyl spokojený nikdy. Byl krotitelem lvů a vypadal jako Rudolph Valentino, jak jsem si ho pamatoval ze starých fotografií. Byl vysoký, měl hezký arogantní obličej a husté černé vlasy. A podivné šílené oči - nejšílenější oči, jaké jsem kdy viděl. Většinou byl zticha; dvě slova od pana Indrasila to už byl proslov. Všichni od cirkusu si od něj udržovali mentální i fyzický odstup, protože jeho výbuchy hněvu byly legendární. Šeptalo se o kávě, která po zvlášť obtížném představení vyšplíchla na jeho ruce, a také o takřka dokonané vraždě na mladém tentákovi, které se podařilo zabránit jen spojeným úsilím ostatních. Nic o tom nevím. Víím jen, že jsem z něj měl daleko větší strach než z mrazivého pohledu pana Edmonta, mého třídního z vyšší střední, pana Lillieho nebo i svého otce, který mne byl schopen tak zpražít, že jsem se doslova třásl hanbou a

strachem.

Když jsem čistil klece velkých koček, byly vždy bez jediné skvrnky. Vzpomínka na těch několik málo případů potupného vzteku pana Indrasila mi stále způsobuje slabost v kolenou. Mohly za to hlavně jeho oči - velké, temné a naprosto prázdné. Oči a vědomí, že muž, který je schopen v malé kleci uhlídat sedm šelem, musí být sám částečně divoch. A jediné dvě věci, kterých se bál on, byl pan Legere a jeden tygr z cirkusu, velká bestie jménem Zelený děs. Jak už jsem říkal, poprvé jsem pana Legera uviděl v Steubenville a tehdy hleděl do klece Zeleného děsu, jako by ten tygr znal všechna tajemství života a smrti. Byl hubený, tmavý, tichý. Jeho hluboké, prázdné oči měly ve svých zelených hlubinách neustále výraz bolesti a skryté divokosti a ruce měl vždy zkřížené za zády, když zadumaně pozoroval tygra. Zelený děs bylo zvíře, na kterém bylo co obdivovat. Byl to mohutný, krásný zástupce svého druhu s bezvadným pruhovaným kožichem, smaragdovými očima a velkými tesáky, připomínajícími slonovinové bodce. Jeho řev se v cirkuse ozýval nejčastěji - prudký, zuřivý a nezkrocený. Vypadalo to, jako by svým řevem vyjadřoval vzdor a nenávist k celému světu. Chips Baily, který byl s Famumem & Williamsem už bůh ví od kdy, mi řekl, že pan Indrasil měl ve zvyku protěžovat Zeleného děsa při svých vystoupeních, až po něm jedné noci tygr skočil a skoro mu utrhl hlavu z ramen, než stačil uprchnout z klece. Všiml jsem si, že pan Indrasil stále nosí dlouhé vlasy, které mu vzadu zakrývaly krk.

Pořád si ještě vzpomínám na ten živý obraz, který se mi naskytl toho dne v Steubenville. Bylo parno, nepříjemně parno a my zrovna neměli moc práce. Proto stáli pan Legere a pan Indrasil venku. Pan Legere tiše u tygří klece, byl oblečen do obleku s vestou a na obličej neměl ani stopu po potu. A pan Indrasil, oděný do jedné ze svých krásných hedvábných košil a bílých jezdeckých kalhot, se díval na ně na oba, tvář měl smrtelně bledou, oči vytřeštěně šíleným hněvem, nenávistí a strachem. Nesl si hřeblo a kartáč a ruce se mu chvěly a křečovitě svíraly.

Náhle uviděl mne a jeho zlost propukla: „Ty!“ zařval. „Johnstone!“

„Ano, pane?“ Cítil jsem mravenčení v žaludku. Věděl jsem, že na mne v příští chvíli padne Indrasilův hněv a strachem se mi dělalo mdlo. Myslím si o sobě, že nejsem o nic míň statečný než ostatní

a kdyby to byl kdokoliv jiný, myslím, že bych ho dokázal usadit. Ale nebyl to kdokoliv jiný. Byl to Indrasil a v očích mu plálo šílenství.

„Ty klece, Johnstone. Ty jako mají být vyčištěné?“ Ukázal prstem a já sledoval naznačený směr. Uviděl jsem čtyři zapomenutá stébla trávy a inkriminující louži vody v zadním koutě jedné z nich. „A-ano, pane,“ řekl jsem a co mělo být pevností, se ukázalo být pouhou hranou statečnosti. Ticho, jako elektrizující klid před bouří. Lidé si nás začínali všimnout a já zpozoroval, že se na nás pan Legere dívá svými bezednými očima.

„Ano, pane?“ zahřměl náhle pan Indrasil. „Ano, pane? Ano, pane? Neurážej mou inteligenci, chlapče! Nemyslíš, že nejsem slepý? Že to necítím? Použil jsi dezinfekci?“

„Dezinfekci jsem použil vše...“

„Neodmlouvej!“ zaječel a pak jeho hlas náhle ztichl, až mi z toho naskočila husí kůže. „Neopovažuj se mi odmlouvat.“ Teď už se dívali všichni. Udělalo se mi nevolno. „Teď se seber a jdi vydezinfikovat ty zatracené klece,“ zasyčel, pečlivě vyslovuje každé slovo. Náhle jeho ruka vystřelila a sevřela mi rameno. „A už nikdy, nikdy se mi nepokoušej odmlouvat.“

Sám jsem nevěděl, odkud se ta slova vzala, ale najednou tu byla a pomalu mi klouzala z úst:

„Neodmlouval jsem vám, pane Indrasile, a nelíbí se mi, že tvrdíte, že ano. Já - já to nemám rád. A teď mě pusťte.“

Jeho tvář náhle zrudla, pak zbělela a pak skoro zežloutla zlostí. Jeho oči se proměnily v planoucí brány pekel.

V tu chvíli mne napadlo, že se blíží můj konec. Vydal jsem ze sebe neartikulovaný přídušený zvuk a stisk na mém rameni začal být nesnesitelný. Jeho pravá ruka se začala zvedat nahoru... nahoru... nahoru a pak s neuvěřitelnou rychlostí sjela dolů. Kdyby se ta ruka setkala s mou tváří, přinejmenším by mne srazila do bezvědomí. Pravděpodobněji by mi však zlomila vaz.

Ale nesetkala se. Odnikud se jako kouzlem materializovala jiná ruka, právě přede mnou. Dvě napřážené paže se srazily s tlumeným plesknutím. Byl to pan Legere.

„Nech toho kluka být,“ řekl bezbarvým hlasem. Pan Indrasil na něj po nekonečnou sekundu hleděl a myslím, že v celé záležitosti nebylo nic tak nepříjemného, jako vidět strach z pana Legera a šílenou touhu zranit (nebo zabít!) smíšenou v těch jeho očích.

Pak se odvrátil a odplížil se pryč. Obrátil jsem se a podíval se na pana Legera. „Díky,“ řekl jsem.

„Neděkuj mně.“ A nebylo to 'neděkuj mně', ale 'neděkuj mně'. Žádná okázalá skromnost, ale doslovný příkaz. V náhlém záblesku intuice - empatie, pokud si přejete - jsem přesně pochopil, co tím myslí. Byl jsem pěšák v něčem, co muselo být dlouhodobým bojem mezi těmito dvěma. Panu Legerovi na mně nezáleželo o nic víc, než panu Indrasilovi. Nezastavil krotitele lvů kvůli mně, ale proto, že tím demonstroval svou převahu, ať už jakkoliv nezávaznou, v jejich soukromé válce. „Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se, ani v nejmenším uražen rolí, kterou jsem právě sehrál. Konec konců, byl ke mně přece čestný.

„Legere,“ řekl krátce. Pak se otočil a šel.

„Patříte k cirkusu?“ zeptal jsem se, nechtěje ho nechat odejít tak lehce. „Řekl bych, že... ho znáte.“

Na rtech se mu mihl lehký úsměv a v jeho očích se na okamžik teple zalesklo. „Ne. Můžeš mne považovat za policistu.“ A než jsem mohl něco říct, zmizel v boční uličce.

Příštího dne jsme vytáhli kolíky a jeli dál. Znovu jsem pana Legera viděl v Danville a pak o dva týdny později, v Chicagu. V čase mezi tím jsem se snažil vyhýbat panu Indrasilovi, jak jen to bylo možné, a udržovat klece velkých koček bezvadně čisté. Den předtím, než jsme odjeli ze St.Louis, jsem se zeptal Chipse Bailyho a i Sally O'Harová, rusovlasé provazochodkyně, jestli se pan Legere a pan Indrasil znají. Byl jsem si samozřejmě jist, že ano, protože pan Legere těžko sledoval náš cirkus, jen aby mohl konzumovat naši slavnou citrónovou zmrzlinu.

Sally a Chips se podívali přes svoje šálky s kávou jeden na druhého, „Nikdo moc dobře neví, co mezi těmi dvěma vlastně je,“ řekla. „Ale táhne se to už strašně dlouho - možná dvacet let. Už od té doby, co sem pan Indrasil přešel od Bratrů Ringlingů, a možná ještě déle.“

Chips přikývl. „Ten Legere se k cirkusu přidá každý rok, projíždíme středozápadem, a drží se nás až do té doby, kdy v Little Rocku nasedneme na vlak na Floridu; Starého Leopardího muže tím dráždí jako jednu z jeho koček.“

„Řekl mi, že je policista,“ řekl jsem. „Co myslíte, že tu hledá? Nemyslíte, že by pan Indrasil...“

Chips a Sally se znovu podívali jeden na druhého a pak se oba najednou zvedli. „Musím se jít podívat, jestli jsou závaží a protizávaží správně rozmístěna,“ řekla Sally a Chips zamumlal něco nepříliš přesvědčivého o zadní ose své maringotky.

Takto většinou skončil každý rozhovor, který se týkal pana Legera nebo pana Indrasila - spěšně, s narychlo vymyšlenými výmluvami. Rozloučili jsme se s Illinoisein a pohodlím současně. Vražedné vedro nás dostihlo skoro přesně v tom okamžiku, když jsme překročili hranice, a zůstalo s námi příští měsíc a půl, kdy jsme pomalu projížděli přes Missouri a do Kansasu. Podrážděnost vzrůstala u všech, včetně zvířat. A samozřejmě i u koček, za které zodpovídal pan Indrasil. Tenťáky týral nemilosrdně a mne osobně zvlášť. Usmíval jsem se a snažil jsem se to vydržet, i když na mne taky působilo to vedro. Člověk se přece nehádá s šilencem a já si byl dokonale jist, že pan Indrasil šílený je. Nikdo z nás pořádně nespal a to je pro cirkusáky prokletí. Nedostatek spánku zpomaluje reakce a zpomalení reakcí znamená nebezpečí. V Independence spadla Sally O'Harová z výšky pětasedmdesáti stop do nylonové sítě a zlomila si rameno. Andrea Solienniová, naše krasojedkyně, spadla při nácvičku z jednoho ze svých koňů a byla omráčena úderem kopyta. Chips Baijy tiše trpěl chronickou horečkou a jeho obličej byl jako vosková maska, z jejíchž spánků stékaly potůčky potu. V mnoha ohledech měl pan Indrasil nejtěžší kus práce. Kočky byly nervózní a nevrle a pokaždé, kdy vstupoval do Klece ďábelské kočky, jak se tomu říkalo na plakátech, dával v sázku svůj život. Krmil lvy neobyčejně velkými kusy syrového masa vždy těsně před výstupem, což dělají krotitele šelem v rozporu s obecným přesvědčením jen zřídka. Jeho obličej byl vysušený a přepadlý a v očích mu plála divokost. Pan Legere byl skoro pořád u klece Zeleného děsu; pozoroval ho. A to byla samozřejmě pro pana Indrasila další zátěž. Cirkusáci začali sledovat postavu v hedvábných košilích znepokojeně a věděl jsem, že všichni myslí na totéž: Každou chvíli vybuchne a až k tomu dojde... Až k tomu dojde, jen Bůh sám ví, co se může stát.

Vražedné vedro pokračovalo a teplota každodenně dosahovala třiceti stupňů. Vypadalo to, jako by se nám bohové deště vysmívali. Každé město, ze kterého jsme odjížděli, obdrželo požehnání přeháňky. Každé město, do kterého jsme přijížděli, bylo horké, vysušené a uvařené. A jedné noci na cestě mezi Kansas City a Green Bluff

jsem uviděl něco, co mne rozrušilo víc než cokoliv jiného.

Bylo vedro - ohavně vedro. Nemělo smysl se o spánek vůbec pokoušet. Převaloval jsem se na své palandě jako člověk v horečnatém deliriu, pokoušeje se lapit skřítku Zavřiočka, který mi však stále unikal. Nakonec jsem vstal, natáhl si kalhoty a vyšel ven. Utábořili jsme se na malém poli a vozy jsme rozmístili do kruhu. Spolu s dalšími dvěma tentáky jsme postavili klece s kočkami tak, aby se mohly těšit alespoň z mírného vánku. Teď tam stály postříbřené světlem kansaského měsíce a vedle největší z nich stála vysoká postava v bílých jezdeckých kalhotách. Pan Indrasil. Dráždil Zeleného děsa dlouhou špičatou tyčí. Velká kočka tiše obíhala po obvodu klece a snažila se vyhnout ostrému konci. A nejhrůznější na tom bylo, že když se tyč zapíchl do tygrova masa, nezařval bolestí a vztekem, jak by se dalo očekávat. Setrval v zlověstném tichu, které bylo pro člověka, jenž se vyzná v šelmách, mnohem děsivější než hlasitý řev. Pan Indrasil si to uvědomoval. „Mlčíš, ty parchante!“ vrčel. Jeho silná paže se napnula a železná tyč vyrazila. Zelený děs ucukl a hrozivě zakoulel očima. Ale nevydal žádný zvuk. „Kňuč!“ zasyčel pan Indrasil. „No tak, zakňuč, ty stvůro! Kňuč!“ A vrazil své kopí hluboko do tygrova boku.

Pak jsem uviděl něco divného. Zdálo se mi, jako by se ve tmě pod jedním vozem pohnul stín a měsíční světlo jako by se zalesklo na upřené hledících očích - zelených očích. Náhle zavál chladný vítr, zvedl prach a zčechral mi vlasy. Pan Indrasil vzhlédl a na tváři se mu objevil soustředěný výraz, jako by naslouchal. Náhle upustil tyč, obrátil se a rozběhl se do svého přívěsu. Znovu jsem se podíval k vozu, ale stín byl pryč. Zelený děs stál nehybně u mříží své klece a hleděl na Indrasilův přívěs. A v tu chvíli jsem si uvědomil, že nenávidí pana Indrasila ne proto, že je krutý nebo zlomyslný, což byly pro tygra kvality jeho zvířecím způsobem pochopitelné, ale protože je zvrhlý dokonce i z tygrova divošského hlediska. Byl darebák. Jedině tak se to dalo říct. Pan Indrasil nebyl lidský tygr, ale zvrhlý tygr. To pomýšlení mne zneklidňovalo a trochu děsilo. Vrátil jsem se do maringotky, ale stále jsem nemohl usnout. Vedra pokračovala.

Každý den jsme se smažili, každou noc se zmítali a převalovali, potili se a marně toužili po spánku. Každý z nás byl sežehnut sluncem do ruda a z maličkostí docházelo ke rvačkám. Všichni už jsme dosáhli bodu výbušnosti.

Pan Legere se nás stále držel, tichý pozorovatel, na povrchu chladný, ale v jeho nitru bylo možno vycítit dravý proud - čeho? Ne-návisti? Strachu? Pomstychtivosti? Nedokázal jsem to zařadit. Ale bylo to potencionálně nebezpečné, tím jsem si byl jist. Možná nebezpečnější, než byl pan Indrasil, kdyby někdo zapálil ten správný doutník. Byl s cirkusem na každé jeho zastávce, navzdory vražednému vedru, vždy ve svém bezvadně padnoucím hnědém obleku. Stával tiše u klece Zeleného děsu a zdálo se, jako by rozmlouval s tygrem, který byl vždy tichý, když byl nablízku. Z Kansasu jsme se vydali do Oklahomy a vedra stále nepolevovala. Den bez jediného případu úžehu byl vzácností. Davy začaly řídnout; kdo by se chtěl dusit pod plachtou stanu, když jen o několik bloků dál bylo klimatizované kino?

Byli jsme nervózní jako kočky v doslovném slova smyslu toho pořekadla. Když jsme zatloukli kolíky ve Wildwood Greenu v Oklahomě, věděli jsme všichni, co s námi to počasí dělá. A většina z nás věděla, jak působí na pana Indrasila. K té zvláštní události došlo právě před našim prvním vystoupením ve Wilwoodu. Pan Indrasil byl v Kleci ďábelské kočky a zaháněl své špatně naladěné lvy na jejich místa. Jeden z nich ztratil rovnováhu na podstavci, zakymácel se a skoro spadl. Pak, skoro ve stejnou chvíli, vyrazil Zelený děs hrozný burácivý řev.

Lev spadl, ztěžka dopadl a pak se náhle vrhl s přesností vystřelené kulky na pana Indrasila. Ten poděšeně zaklel, zvedl židli a zaštitil se jí proti lvím drápům. Pak vyklouzl z klece pouhou sekundu před tím, než lev narazil plnou vahou proti mřížím. Když se roztřeseně připravoval vejít znovu do klece, zařval Zelený děs podruhé - tentokrát to však znělo jako monstrózní pohrdavý smích.

Pan Indrasil se na šelmu podíval a v obličeji byl bledý, pak se otočil a šel pryč. Celé odpoledne pak nevyšel ze svého přívěsu. To odpoledne se zdálo být nekonečné. Ale jak teplota stoupala, začali jsme s nadějí hledět k západu, kde se formovaly velké bouřkové mraky.

„Možná bude pršet,“ řekl jsem Chipsovi, který stál na své vyvolávací plošině před atrakcemi. Ale on můj optimismus nesdílel. „Nevypadá to,“ řekl. „Nefouká vítr. Příliš horko. Spíš krupobití nebo tornádo.“ Zašklebil se. „Není to žádná slast prožít tornádo uprostřed smečky divokých bestíí, Eddy. Vždycky když projíždíme pásmem

tornád, děkuji Bohu, že nemáme slony. Jo,“ dodal po chvíli. „Raději se modli, aby ty mraky zůstaly na obzoru.“

Ale nezůstaly. Pomalu se blížily k nám, sloupy cyklonů vztyčené proti nebi, purpurové u země a hrozivé modročerné tam, kde se stýkaly s kumulonimby. Veškerý pohyb vzduchu ustal a vedro na nás padlo jako těžká vlněná přikrývka. Každou chvíli se ze západu ozvalo zaburácení hromu. Kolem čtvrté se objevil sám pan Farnum, ředitel a poloviční vlastník cirkusu, a ohlásil, že večerní vystoupení nebude; máme vše zabednit a pojistit pro případ potíží. Mezi Wildwoodem a Oklahoma City jsou hlášeny větrné smrště, některé méně než čtyřicet mil od nás.

Neměli jsme moc návštěvníků; když ta zpráva přišla, a ti většinou apaticky procházeli mezi jednotlivými atrakcemi nebo zevlovali u šelem. Ale pan Legere tu toho dne nebyl; jediný člověk u klece Zeleného děsu byl nějaký středoškolák se svazkem učebnic. Když pan Farnum ohlásil upozornění Meteorologického ústavu Spojených států na nebezpečí tornád, sebral se a pelášil domů. Spolu s ostatními dvěma tentáky jsem strávil zbytek odpoledne různými úpravami, zabezpečováním stanů, nakládáním zvířat zpátky na vozy a ujišťováním se, že je všechno řádně upevněno a přibito. Nakonec zbývaly už jen klece šelem a na ty existoval zvláštní postup. Každá klec měla speciální drátěné přechodové zařízení, které, když se úplně roztáhlo, se spojilo s Klecí d'ábelské kočky. Když měly být přestěhovány menší klece, zahnal se šelmy do velké klece, kde čekaly, dokud vše nebylo připraveno. Velká klec se posouvala na obrovském podvozku a dala se přistavět do polohy, ve které mohla být každá z šelem přepuštěna do své vlastní klece. Zní to velice komplikovaně a také to komplikované bylo, ale byl to jediný možný způsob. Začali jsme se lvy, pak přišel na řadu Ebenový samet, ochočený černý panter, kterého cirkus získal teprve před rokem. Byla to ošidná záležitost honit šelmy přes drátěný tunel tam a zase zpátky, ale všichni jsme, tomu dávali přednost před tím, abychom zavolali na pomoc pana Indrasila. Ve chvíli, kdy přišla, řada na Zeleného děsa nastalo šero – podivné, nažloutlé šero, které nás nervózně obklopilo. Obloha nabyla jednotvárného lesklého vzezření, které se mi ani trochu nelíbilo. „Raději si pospěšte,“ řekl pan Farnum, když jsme tlačili Klec d'ábelské kočky ke kleci Zeleného děsu. „Barometr rychle klesá.“ Starostlivě zavrtěl hlavou. „Vypadá to špatně, hoši. Špatně.“ Pak spěšně odešel, stále

vrťe hlavou.

Roztáhli jsme přechodový tunel, připevnili ho ke kleci Zeleného děsu a otevřeli dvířka. „Tak běž,“ řekl jsem povzbudivě. Zelený děs se na mne zlobně požíval a ani se nehnul.

Znovu zaburácel hrom, hlasitěji, blíže, ostřeji. Nebe bylo žluté, tou nejhroživější barvou, jakou jsem kdy viděl. Vzdušní běsové začali škubat našimi šaty a sbírali ze země odpadky a kousky cukrové vaty a nechali je vířit v šíleném reji. „Tak běž, běž,“ pobízel jsem ho a jemné ho šťouchal tyčkou s tupým koncem, kterou jsme na pohánění zvířat používali! Zelený děs zařval a ohromující rychlostí mávl jednou prackou. Tyč z tvrdého dřeva mi vypadla z ruky a roztránila se, jako by to byla suchá větvička. Tygr vyskočil na nohy a v očích měl chuť zabíjet.

„Podívejte se,“ řekl jsem rozechvěle. „Jeden z nás prostě bude muset zajít pro pana Indrasila, nic jiného se dělat nedá. Čekat nemůžeme.“ Jako na potvrzení mých slov znovu udeřil hrom. Znělo to jako tlesknutí obřích dlaní. Kelly Nixon a Mike McGregor si o to stříhli; já byl pro svou předchozí kontraverzi s panem Indrasilem ze hry vyloučen. Prohrál Kelly, požíval se na nás pohledem, který říkal, že by mnohem raději čelil bouři, a pak odběhl.

Byl pryč skoro deset minut. Vítr zatím nabral na síle, šero zhoustlo do čarodějně odpolední tmy. Báł jsem se a nestyděl jsem se to přiznat. Ta hroživá, bez tvará obloha, opuštěné prostranství cirkusu, burácející vítr - to vše vyvolávalo dojem, který v mé paměti hned tak nevybledne. A Zelený děs odmítal projít tunelem.

Kelly Nixon přiběhl s očima vytřeštěnými. „Bušil jsem na jeho přívěs skoro pět minut!“ vyhrkl. „Nemůžu ho odtamtud dostat!“ Zmateně jsme se požívali jeden na druhého. Zelený děs představoval pro cirkus velkou hodnotu.

Nemohli jsme ho jen tak nechat v otevřené kleci. Zpanikařili jsme a začali jsme se shánět po Chipsovi, panu Fanumovi nebo komukoliv, kdo by nám řekl, co máme dělat. Ale všichni byli pryč. Za tygra jsme zodpovídali my. Zvažoval jsem možnost naložit velkou klec na přívěs i s tygrem, ale nechtěl jsem být tím, kdo strčí prsty dovnitř.

„Musíme ho sem prostě dostat,“ řekl jsem. „Všichni tři najednou. Pojdme.“ A rozběhli jsme se šerem nadcházející noci k přívěsu pana Indrasila. Bušili jsme na jeho dveře, až musel mít dojem,

že se po něm shánějí všichni ďábli z celého pekla. Díky Bohu, dveře se nakonec otevřely. Vypotácel se pan Indrasil a podíval se na nás, oči podlité krví a zakalené pitím. Páchl jako palírna.

„Zatraceně, nechtě mne na pokoji,“ vyštěkl.

„Pane Indrasile...“ snažil jsem se překřičet vytí větru. Nebylo to jako žádná bouře, kterou jsem kdy zažil. Bylo to spíš jako konec světa.

„Ty,“ zaskřehotal tiše. Natáhl se po mně a chytil mne za košili. „Teď ti dám lekci, na kterou do smrti nezapomeneš.“ Podíval se na Kellyho a Mika, kteří pomalu ustupovali do šera. „Vypadněte!“ Utekli. Nevyčítal jsem jim to; vždyť jsem říkal, že pan Indrasil byl šílený. A ne obyčejné šílený - byl jako šílené zvíře, jako jedna z jeho vlastních šelem.

„Dobře,“ zamumlal, shlížeje na mne očima planoucíma jako vozové svítilny. „Teď tě žádné juju neochraňuje. Žádné grisgris.“ Rty se mu zkřivily v divokém, děsivém úsměvu. „Není tady, co? Jsme z jednoho druhu, on a já. Možná, že jediní dva, kteří zbyli. Je moje Nemesis - a já jsem jeho.“ Blábolil a já se ho nesnažil přerušit. Alespoň nemyslel na mne. „Poštval proti mně kočku, tehdy v padesátém osmém. Vždycky byl mocnější než já. Hlupák, mohl vydělat milión - oba jsme mohli vydělat milión, kdyby nebyl tak zatraceně povýšený a... co to bylo?“ Byl to Zelený děs. Začal znovu řvát. „Copak ten zatracený tygr není v kleci?“ zaječel skoro falsetem. Zatrásal mnou jako hadrovou panenkou.

„Nechtěl jít!“ slyšel jsem sám sebe, jak křičím. „Přišli jsme pro...“

Ale v tu chvíli mne odhodil stranou. Svalil jsem se na schůdky přívěsu a ucítil, jak mi zapraskaly kosti. S něčím mezi zavzlykáním a kletbou mne pan Indrasil přeskočil, tvář zkřivenou zlostí a strachem. Vstal jsem a jako hypnotizovaný se rozběhl za ním. Nějaký vnitřní instinkt mi říkal, že budu svědkem posledního jednání celé hry.

Když jsem vyběhl z ochrany Indrasilova přívěsu, opřel se do mne vítr děsivou silou. Burácel jako vlak v tunelu. Byl jsem mraven-cem, smítkem, nechráněnou molekulou uprostřed víru kosmických sil. A u klece Zeleného děsu stál pan Legere. Bylo to jako živý obraz od Danteho. Skoro prázdné klece uprostřed kruhu vozů, dva muži, dívající se tiše jeden na druhého, jejich šaty a vlasy rvané řvoucí

vichřící, vřící nebe nad jejich hlavami, zmítající se pole pšenice v pozadí, připomínající duše zatracenou svíjející se před Luciferem. „Přisel čas, Jasone,“ řekl pan Legere a jeho slova přinesl vítr až ke mně. Pan Indrasil si rukou divoce zajel do vlasů, rozčuchaných větrem, odhalujících zsinanou jizvu na jeho šíji. Jeho pěsti se sevřely, ale neřekl nic. Skoro jsem cítil, jak roste jeho vůle, jeho životní síla, jeho id. Rozrůstala se kolem něj jako nějaká nesvatá svatozář.

A pak jsem ke svému zděšení uviděl, že pan Legere uvolnil přechodový tunel klece Zeleného děsu - a dvířka byla otevřena! Vykřikl jsem, ale vítr mi utrhl slova od úst.

Obrovský tygr vyskočil a skoro splynul a panem Legerem. Pan Indrasil zakolísal, ale neutekl. Sklonil hlavu a podíval se tygrovi do očí. A Zelený děs strnul.

Obrátil svou velkou hlavu na pana Legeera, skoro se otočil, ale pak se pomalu obrátil zpátky na pana Indrasila. Ve vzduchu byl hrozivě hmatatelný pocit cílené moci, spleť soupeřících vůlí, které se soustředily na tygra, A vůle byly skoro vyrovnané. Myslím, že nakonec to byla vlastní vůle Zeleného děsu - jeho nenávist k panu Indrasilovi – co rozhodlo. Šelma zaútočila, oči planoucí zlobou a odlesky světla. A s panem Indrasilem se začalo dít něco divného. Vypadalo to, jako by se zhroutil do sebe, zmenšil, složil. Jeho hedvábná košile ztratila tvar, tmavé, rozčuchané vlasy vytvořily nad jeho límcem ohybnou muchomůrku. Pan Legere na něj něco křikl a ve stejné chvíli Zelený děs skočil. Závěr jsem neviděl. V příští chvíli jsem byl sražen na záda a zdálo se mi, že mi něco odsává dech z těla. Zahlédl jsem nad sebou obrovský trychtýř cyklonu a pak jsem se propadl do bezvědomí.

Když jsem se probudil, ležel jsem na své palandě v zadní části vozu, který sloužil jako skladiště a zásobárna. Celé tělo mně bolelo, jako by mne ztloukla holemi banda indiánů. Objevil se Chips Bailey s bledým a zamračeným obličejem. Uviděl, že jsem otevřel oči a ulehčeně se zašklebil. „Už jsem ani nedoufal, že se vůbec probereš. Jak se cítíš?“

„Jako po výprasku,“ řekl jsem. „Co se stalo? Jak jsem se sem dostal?“

„Našli jsme tě zhrouceného u Indrasilova přívěsu. Tornádo si tě skoro odneslo na památku, chlapče.“

Když se zmínil o panu Indrasilovi, vybavily se mi strašidelné

vzpomínky z minulé noci. „Kde je pan Indrasil? A pan Legere?“

Přimhouřil oči a začal vymýšlet nějakou vyhýbavou odpověď. „Řekni mi pravdu,“ řekl jsem a zvedl jsem se na lokti. „Musím to vědět, Chipsi. Musím.“ Něco v mé tváři ho muselo přesvědčit.

„Oukej, ale není to přesně to, co jsme řekli policajtům - vlastně jsme z toho policajtům neřekli vůbec nic. Nemá smysl dávat lidem záminku, aby si mysleli, že jsme se zbláznili. Tak či tak, Indrasil je pryč. A že by tam byl Legere, to ani nevím.“

„A Zelený děs?“

Chipsovy oči byly zase bez výrazu. „On a druhý tygr se navzájem zabili.“

„Druhý tygr? Žádný druhý tam...“

„Jo, ale našli jsme dva, jak leželi v kaluži vlastní krve. Příšerný masakr. Rozervali jeden druhému hrdlo.“

„Co... kde...“

„Kdo ví? Policajtům jsme řekli, že jsme měli dva tygry. Tak to bylo nejjednodušší.“ A než jsem mohl cokoliv říct, odešel. A to je konec mého příběhu - až na dvě maličkosti. Slova, která zavolal pan Legere, než mne srazilo tornádo, byla: „Když člověk a zvíře žijí v jedné slupce, Indrasile, určují formu instinkty!“

Druhá věc mi nedá v noci spát. Chips mi to řekl později a nezaújal k tomu žádný vlastní postoj. Řekl, že ten cizí tygr měl vzadu na krku dlouhou jizvu.

Přeložil: Petr Caha